

РЕШЕНИЕ

№ 268

гр. София, 13.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 57 състав, в публично заседание на 12.09.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Георгиева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2760** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от [Административно-процесуалния кодекс](#) (АПК).

Образувано е по жалба на М. А. М. гражданин на П., [дата на раждане] срещу отказ с изх. №І. 1900031 г. на консулско длъжностно лице – съветник ЗКС в Посолството на Република България за издаване на виза за краткосрочно пребиваване(тип С).

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в нарушение на административно-производствените правила, противоречие на издадения акт с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Наведени са доводи за извършено нарушение на чл. 8, ал. 1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека, а именно в нарушаване правото на личен и семеен живот. Подробни съображения в тази връзка са изложени в депозираната жалба. В заключение от съда се иска да отмени оспорения отказ като незаконосъобразен, неправилен и немотивиран.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен не се явява, представлява се от адв. П. К. от САК, който поддържа депозираната жалба, като моли съда да я уважи по изложените в нея съображения.

Ответникът–Посолство на Република България в И.,П. редовно призован не изпраща представител. Постъпили са писмени бележки на консулското длъжностно лице на Република България в И., Ислямска република П. чрез юрк. Р. Д..

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена изпраща представител, прок М.Ю., който намира жалбата за основателна.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление р.№1900031/06.02.2019г. М. А. М.,М. А. М. гражданин на П., е поискал издаване на виза за краткосрочно пребиваване от Посолството на Република България в И.,П..В заявлението е посочено, че същият е съпруг на румънската гражданка Е. И. М.- Е. –И., за което е представено копие от удостоверение за сключен граждански брак на неустановена дата в неустановено място. В графата / данни за булката/ е записано,че същата е с адрес [населено място],община К. К.. В края на превода е посочен секретар-подписа не се чете обединен комитет Бар П.,което съвпада като съкращение с горепосочения адрес. В превода е записано,че Р.България удостоверява истинността на подписа и печата на МВНР – П., но такъв документ не е наличен, но дори да беше наличен, изрично е посочено,че Министерство на външните работи не носи отговорност за съдържанието. Представено е копие от личната карта на жалбоподателя.Представена е нотариално заверена декларация, подписана от жалбоподателя и в качеството и Е. И. М.- Е. –И. в качеството на негова съпруга, с която декларира, че са съпрузи и бракът не е сключен с цел заобикаляне на закона и с цел получаване разрешение за пребиваване както и нотариално заверена декларация с която същата се задължава да поеме изцяло издръжката на съпруга си.Приложена е нотариално заверена декларация, с която лицето И. Й. К. [ЕГН] от [населено място] е декларирало, че предоставя адрес на пребиваване на жалбоподателя, към същата е представен и нотариално заверен договор за наем на недвижим имот. От страна на жалбоподателя в хода на административната процедура са представени още разрешение за постоянно пребиваване на Е. И. М..По подаденото заявление е издаден оспореният отказ на виза. По делото беше разпитана в качеството на свидетел Е. М..Същата заяви, че живее в [населено място] и желае съпруга ѝ да пристигне в България и да живее с него. В хода на съдебното производство се приобщиха следните писмени доказателства:Писмо от Директор на Дирекция „Граничен контрол „ с актуален адрес на г-жа М. , [населено място], ул „Проф. И. Ш.“№3

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на [чл. 168, ал. 1](#) във връзка с [чл. 146 от АПК](#), в настоящото производство, Съдът проверява законосъобразността на издадения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. Съдът приема, че актът е издаден в законоустановената писмена форма и съдържа

задължителните реквизити по [чл. 59, ал. 2 от АПК](#). Посочени са фактическите и правните основания, послужили за издаването му, а именно [чл. 10, ал. 1, т. 17, вр. чл. 26, ал. 4, т. 1 и т. 2 от ЗЧРБ](#) - не са доказани достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Нормата на [чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ](#) е основание да се откаже издаване на разрешение за пребиваване на чужденец, който е сключил брак с български гражданин, ако са налице данни, че бракът е сключен единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България. Съгласно [чл. 26, ал. 4, т. 1 и т. 2 от ЗЧРБ](#), преценката се извършва от службите за административен контрол на чужденците въз основа на данни, че съпрузите не живеят заедно, както и при даване на противоречиви сведения за лични данни на другия съпруг. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на лицето или ако не бяха допуснати органът би постановил решение в противен смисъл.

Съгласно нормата на [чл. 9ж, ал. 1 от ЗЧРБ](#) за издаване на виза, кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването. В чл. 13, ал. 1 от Наредбата са изброени документите, които следва да представи лицето, което иска да получи виза. Представянето на всички изискуеми документи е задължително за всеки кандидат, като чрез тях същият доказва основателността на направеното искане за издаване на виза. При постановяване на оспорения отказ, органът е направил преценка на основателността на направеното искане, въз основа на представените от кандидата документи, поради което съдът намира, че е изяснил изцяло фактическата обстановка, взел е предвид всички относими факти и не е налице нарушение на [чл. 35 от АПК](#). Решението за отказ рег. № I. 1900031 за издаване на виза „С“ е издадено от компетентен орган, в рамките на предоставените му по закон правомощия, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалноправните разпоредби. От представената по делото Заповед № 95-00- 254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи е видно кои са оправомощените лица, които могат вземат решение за отказ за издаване на виза по чл. 10 от ЗЧРБ. Настоящото решение за отказ за издаване на виза е взето при условията на оперативна самостоятелност. По отношение на визите за краткосрочно пребиваване се взема решение в условията на обвързана компетентност, само ако становището на ДАНС е отрицателно, което обстоятелство в случая не се твърди. В съответствие с чл. 34, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определение на визовия режим, е издадена и Заповед № 7 от 08.10.2018 г. на извънредния и пълномощен посланик на Република България в И., Ислямска република П., от която е видно, че към момента на взимане на решението за отказ г-н Д. Д., съветник, консулско длъжностно лице в Посолството е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза.

Отказът за издаване на виза е съставен и при спазване на приложимите материалноправни разпоредби. След разглеждане на представените от г-н М. М. А. документи към заявлението за издаване на виза „С“ и проведеното интервю с апликанта, консулското длъжностно лице е приело, че пакистанският гражданин кандидатства на виза за краткосрочно пребиваване въз основа на Закона за

чужденците в Република България, с цел - частно посещение на чужденец - продължително пребиваващ гражданин на Европейския съюз. Отказът е съставен на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от Закона за чужденците в Република България и е мотивиран с обстоятелството, че представените документи и декларирани устни данни не доказват убедително целта и условията на пътуване. Самото подаване на заявлението и приложените от кандидатстващия документи не пораждат задължение за компетентния орган да издаде виза (арг. чл. 9з, ал. 5 от ЗЧРБ). В посочените мотиви на отказа за издаване на виза е обсъдена и хипотезата за кандидатстване на лицето като член на семейството на гражданин на Европейския съюз, притежаващ разрешение за продължителна пребиваване в Република България. Прието е, че пакистанският гражданин не отговаря на изискванията на Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства /ЗВПНРБГЕСЧТХ/, тъй като качеството му на член на семейството на гражданин на Европейския съюз не е доказано. Съгласно разпоредбата на параграф 1, т. 1, б. „а“ от Допълнителните разпоредби на ЗВПНРБГЕСЧТХ, за член на семейството се приема лице, с което гражданинът на Европейския съюз е сключил брак или има фактическо съжителство, удостоверено с официален документ, издаден от друга държава - членка на Европейския съюз, или други документи, удостоверяващи обстоятелствата относно фактическото им съжителство, с изключение на писмено изявление от лицето.

По преписката не са представени документи за сключен граждански брак, регистриран по съответния ред в Румъния и легализиран съобразно общия ред за легализация на документи. Освен това, за да произведат действие на територията на Република България и пред българските институции, официалните документи, издадени от Ислямска република П., следва да бъдат легализирани съобразно общите правила за легализация на документи. В подкрепа на последното е и параграф 4 от допълнителните разпоредби на Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България, съгласно който всички документи на чужд език, които се представят от чужденци за удостоверяване на факти и обстоятелства по техния правен статут, трябва да бъдат преведени и легализирани. Няма такива данни, а предоставеното копие не отговаря на законовите изисквания за официален документ, издаден от друга държава - членка на Европейския съюз, или други документи, удостоверяващи обстоятелствата относно фактическото им съжителство, с изключение на писмено изявление от лицето. Имайки предвид посоченото, съдът намира за неоснователни и неотнормирани твърденията на жалбоподателя за нарушаване на правото му на личен и семеен живот по Хартата на основните права на Европейския съюз и Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. За времето от момента на издаване на карта за продължително пребиваване /месец януари 2019 г./ в Република България до настоящия момент румънската гражданка г-жа М. Е.-И. е пребивавала в Република България общо 6 дни - от 06.01.2019 г. до 11.01.2019 г. Само това обстоятелство води до извода, че от страна на г-жа М. Е.-И. не е налице желание или намерение да упражнява правото си на установяване в България, респективно - гарантиране на право на престой в Република България на пакистанския гражданин. Изложеното поставя под съмнение действителните намерения на румънската гражданка да упражнява правото си на личен и семеен живот в Република България. Представената покана-декларация за

осигурено жилище по време на престоя на г-н М. в Република България не налага извод за категорично намерение за семеен живот на територията на страна. Пакистанският гражданин не е представил доказателства, обосноваващи възможността оспореният отказ да доведе до намеса в неговото право на личен и семеен живот. Съгласно разпоредбата на [чл. 170, ал. 2 от АПК](#) при отказ за издаване на административен акт, оспорващият трябва да установи, че са били налице условията за издаването му. По делото това, обаче не бе сторено. Ето защо, съдът приема, че правилно и законосъобразно е отказано издаването на виза. Оплакването за наличието на нарушение на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя по чл. 8, ал. 1 от ЕКПЧОС, съдът не намира за основателно. В случая обстоятелствата навеждат на хипотеза на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията и отказът за издаване на виза не представлява потенциално нарушение на основното право на семеен живот на жалбоподателя, доколкото не се установяват такива отношения със съпругата му по документ, които да бъдат определени като семеен живот, който би могъл да бъде накърнен.

С оглед на гореизложеното, жалбата, като неоснователна следва да се отхвърли. Така мотивиран и на основание [чл. 172, ал. 2, предл. второ](#) вр. [чл. 173, ал. 2](#) и [чл. 143, ал. 1 от АПК](#), Административен съд - София град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на М. А. М. гражданин на П., [дата на раждане] срещу отказ с изх. №І. 1900031 г. на консулско длъжностно лице – съветник ЗКС в Посолството на Република България в И., П. за издаване на виза за краткосрочен престой. Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: